

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Θέλετε να μάθετε πώς ανέκαλυψε ο Κολόμβος την Αμερικνήν; Άκουστέ το, σάς τ' διηγείται ο μεγάλος Αμερικανός εϋθμογράφος Μάρκ Τουαίν:

«Ο Κολόμβος ήταν ένας άνθρωπος, ο οποίος μπορούσε να στηρίξη όρθιο ένα αυγό επάνω στο τραπέζι χωρίς να τ' σπάσῃ.»

- Ο Βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας εἶπεν εἰς τὸν Κολόμβο μία ἡμέρα; — Δύνασαι νὰ ἀνακαλύψῃς τὴν Ἀμερικὴν;
- Ναί, ἀπάντησεν ὁ Κολόμβος, — εἰάν μοῦ δώσῃς μὰ καραβέλλα, (μεγάλο Ἰστιοφόρον).

Ὁ Βασιλεὺς τοῦ τὴν ἔδωκε καὶ ὁ Κολόμβος διηρθύνθη πρὸς τὸ μέρος οὗοι ἤλιπε νὰ εὐρη τὴν Ἀμερικὴν. Οἱ ναῦτες ἄρχισαν νὰ διαστάζουν κατὰ τὸν πλοῦν περὶ τοῦ τόπου τούτου. Σέ λίγες ὁμοῦς ἡμέρες, ἔνα πρῶτὸ τιμονιέρης εἰδοποίησε τὸν Κολόμβο πὸς δέκρινε ξηράν.

— Εἶναι ἡ Ἀμερικὴ! — ἀπάντησε ὁ Κολόμβος. — Ὅταν δὲ ἐπλησίασε τὸ πλοῖο τοῦ στὴν χώρα ἐκεῖνη, ἡ ἀκτὴ ἦταν γεμάτη μαύρους καὶ ὁ

- Κολόμβος τοὺς ἐρώτησε: — Εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀμερικὴ;
 - Ναί, ἀπήντησαν οἱ μαῦροι.
 - Ὁ Κολόμβος ξαναεἶπε τότε: — Ὑποθέτω πὸς εἶσθε μαῦροι; ...
 - Ναί, ἀπάντησαν αὐτοί, εἴμαστε μαῦροι!
 - Συγχρόνως ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐλευθέρων τὸν Κολόμβο: — Ὑποθέτω κ' ἐγώ, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Κολόμβος..
 - Ἐχεῖς δικαίω, ἀπάντησεν ὁ Κολόμβος, ἐγὼ εἶμαι!
- Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν μαύρων, στραφεὶς πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦσους του, εἶπε; — Τώρα πεῖ εἶνε ἀνωφελὲς νὰ κρυβόμαστε, ἀνεκαλύφθημεν ...

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΚΑΙ Ο ΖΟΓΡΑΦΟΣ

Ὁ καλλιτέχνης Ὀλμπαιν, ζωγράφος τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου δούλου, ἐξωγράφισε μίαν κυρία ἣ ὅποια δὲν ἤθελε νὰ γνωσθῇ. Ἐνας ἰσχυρὸς λόρδος πῆγε νὰ τὸν δῆ καὶ ἐπέμενε νὰ μῆνι σὺ ἀτελιέ του. Ὁ Ὀλμπαιν δικαιολογήθηκε εὐγενῶς ὅτι τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν δεχθῆ, ἀλλ' ὁ λόρδος, φρονῶν ὅτι τὸ πᾶν πρέπει νὰ ὑποχωρῆ πρὸς τὴν καταγωγὴν του καὶ τοῦ βαθμοῦ του, ἠθέλησε νὰ μῆνι διὰ τῆς ὁμοῦς. Ὁ Ὀλμπαιν ὁ ὅποιος ἦτο δεξὺς ὁμοῦς, ἔβγαλε ἔξω τὸν λόρδον κακῶν κακῶς. Συγχρόνως χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τρέχει καὶ πέρτει σὰ πόδια τοῦ Ἑρρίκου δούλου, τὸν διηγείται τὴν περιπέτειά του, ζητώντας νὰ μὴν τὸν τιμορῆσῃ. Σέ λίγο καταρθάνει καὶ ὁ προσβληθεὶς λόρδος καὶ ζητεῖ ἰκανοποιήσῃν ἀπὸ τὸν βασιλεῖα.

Ματαίως Ἑρρίκος ὁ δὸς προσεπάθησεν νὰ τὸν καταπνύῃ καὶ νὰ τὸν πείσῃ ὅτι εἶνε ἀδικον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόρδος παρεῖρετο, ὁ βασιλεὺς θύμωσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὰς ἀπαγορεύω ἐπι ποιητὶ τὸν τῆναι... καὶ θίξετε ὅπως ὁποῦτε τὸν ζωγράφου μου. Ἡ διαφορά μετὰ τῶν δύο σας εἶνε σημαντικὴ. Μὲ ἑπτὰ χωρικοὺς μπορὸ ἀμέσως νὰ κἀνω ἑπτὰ λόρδους σάν καὶ σὰς, ἀλλὰ μὲ ἑπτὰ λόρδους σάν καὶ σὰς δὲν θὰ μπορῶσθε ποτὲ νὰ κἀνω ἕνα ζωγράφου Ὀλμπαιν.»

Μετάφρασις Φαννῆς Μ. Πακῆ

Ἡ μητέρα μου πέθανε ἀπὸ μαρσαμ. Ἡμῶνα ἐκεῖ, ὅταν θῆλῃσε νὰ πῶρῃ στὴν ἀγκαλιά της τὸ μωρό, ἀλλὰ τὸ χέρι της συνάντησε ἕνα ψυχρὸ σῶμα, ζύπνησε ἔξαφνα, φῶναξε δυνατὰ καὶ λιγοθύμωσε.

Σὰν θῆλῃσα νὰ ὁμοιοποιήσω τὸ ἔγκλημα μου στὸν πατέρα μου, μὲ πήρε γιὰ τρελλή, καὶ μ' ἔφερε ἐδῶ. Ἀλλὰ ἐπιθύμω τὸν θάνατο. Ὁ γιατρός κάποτε μου εἶχε ὁμιλήσει ἔκτετασμα γιὰ τὴν «κατ' ἐπιφανείαν ἥμερον παραφροσύνῃν». Χωρὶς ὁμοῦς νὰ τὸ θέλω ἄρχισα νὰ πιστεύω τὰ λόγια της νομιζομένης τρελλῆς ὅταν αὐτὴ ξεσποῦντας σὲ δυνατὸ γέλοιο, εἶπε.

— Ἐχῶν δικαίω, εἶμαι τρελλή! Μά, ὄχι! Ὅθ' βγῶ ἀπὸ δῶ καὶ θ' ἀπολαύσω τοὺς καρπούς τοῦ ἐγκλήματός μου. Θὰ γίνω πριγκίπισσα, καὶ μάλιστα ἡ καλλίτερη ἀπὸ ὅλες. Γιατὶ εἶμαι ὡμορφη καὶ πλουσία!

Κι' ἀποκαρθύνθηκε μὲ βῆμα βασιλισσῶσ ἀφίροντάς με ταραγμένο. Ὁ γιατρός μου εἶπε ἀργότερα διὰ καταγόναν ἀπὸ μεγάλῃ οἰκονογεία, καὶ ὅτι ἡ αἰτία τῆς τρελλῆς της ἦταν ὁ θάνατος τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ της. Δὲν εἶναι ξαναεἶδα πᾶ, γιατί ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆρας ἀπὸ τὴν ἐκείνη ἡ κόρη μου πέθανε. Ἀλλὰ πρὸ δύο ἔτων ἔμαθα ἀπὸ τὸν ἀρχιτάρχο ὅτι ἡ Εἰρήνη τελείως θεραπευθεῖσα, ἐμελλε νὰ παντρευθῆ τὸν πρίγκηπον Πολέσκιν.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς πῶ, ἐξακολούθησε ὁ κόρης Σέργιος μὲ φωνὴν σοβαρῆ, καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ συνειδήσις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε καὶ ὁ δικαστὴς του, καὶ συχνὰ ἀποδίδει τὴν δικαιοσύνην.

Μετάφρ. Α. Α.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

Η ΕΧΙΔΝΑ

Πόσα εἶδη ἐχίδνης ὑπάρχουν. Ἡ ἄσπις καὶ ἡ πελιάς. Κατὰ τι διαφέρουν. Τὶ τρώγουν καὶ πὸς ἐξοτῶνονται. Βραβεῖα πρὸς ὀρεκτόνους. Τὸ δάγκαμα τῆς ὀχίας. Ἡ θαρραλία του.

Τώρα πᾶν ὁ κόσμος εἶχε ξεχυθῆ στὶς ἐξοχὲς καὶ ἀπολαμβάνει τὴν φύσιν, τὴν δροσιά καὶ τὴν πρασιναδά ὡς κάμουμε δι' ὀλίγων λόγων καὶ περὶ τοῦ ἐρπετοῦ ἐκεῖνου, τὸ ὅποιον περισσότερον τῶν ἄλλων... «ποιεῖ τοὺς παραθερίζοντας τρέμειν», διακόπτει τὰς διασκεδάσεις τῶν καὶ τοὺς ρεμβασίμους τῶν καὶ καθιστὰ ἐπικίνδυνον τὸ ἐπίπλασμα στὴ γλῶσῃ..

Πρόκειται περὶ τῆς ἐχίδνης ἢ τῆς «ὀχίας» ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ λαός. Ἐχίδνης λοιπὸν ὑπάρχουν πολλὰς εἶδη, κυριώτερα ὁμοῦς εἶνε ἡ ἄσπις καὶ ἡ πελιάς.

Ἡ ἄσπις εἶνε μᾶλλον ἐπικίνδυνον. Τὸ δάγκαμά της μορεῖ νὰ ἐπιφέρει, τὸν θάνατον, δι' αὐτῆς δὲ, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἠυποκτόνησεν στὴν ἀρχαίωθῃτα καὶ ἡ ὀριάα Κλεοπάτρα, διὰ νὰ μὴ πέρῃ στὰς χεῖρας τοῦ νικητοῦ Καίσαρος.

Τὸ μήκος τῆς ἐχίδνης αὐτῆς, τῆς ἄσπιδος δηλαδὴ, εἶνε 75 - 80 ὀφρακτοτομέτρον, τὸ κεφάλι τῆς τοιγονικό καὶ λεπιδωτό, ὅπως λεπιδωτὸ εἶνε καὶ ὅλο τὸ σῶμά της. Δυὸ γαμμίς μαύρες σχηματίζουν πᾶνω στὸ κεφάλι τῆς ἕνα Ἄνεστραμμένο.

Τὸ χρῶμα τῆς ὀχίας — ἄσπιδος ποικίλλει, δὲν εἶνε πάντοτε τὸ ἴδιο, ἀλλὰ πᾶν συνηθισμένο εἶνε τὸ πυρρὸν καὶ σίγματα μαύρα. Ἡ ἄσπις εἶνε ἀπασία τὴν ὄννη, μὲ ἔκφρασι μεγάλῃς κακίας. Ἡ κῆρ δὲ τῶν ματιῶν της εἶνε καίθετος.

Ἡ Ἐχιδνα πελιάς (μαύρη) εἶνε ὀλιγώτερον κακὴ τῆς ἄσπιδος, εἶχε δὲ περὶ τοῦ ἴδιου μήκους μὲ αὐτήν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὁμοῦς εἶνε μικροτέρα, αὐτῆς, τὸ συνηθισμένο δηλαδὴ μήκος της δὲν ὑπερβαίνει τὰ 45 ὀφρακτομέτρα. Τὸ χρῶμά της εἶνε μέλανο, σταχί, ἢ κοκκινωπὸ, μὲ μίαν γαμμίαν μαύρη πᾶνω στὴν ῥαχί, τρεμουλιαστὴ (ζικζικ). Πᾶνω στὸ κεφάλι τῆς φέρεῖ ἐπίσης ὅπως καὶ ἡ ἄσπις ἕνα μαῦρον Ἄνεστραμμένο καὶ μεγάλῃς λέπια.

Ἡ ὀχία ἀγαπᾷει ἰδίως τοὺς ξηροὺς τόπους, τοὺς χέρσους ἀγρούς, τοὺς μὴ ὕγρους, τὰ ἡλιώλουσιν μέρη τῶν δασῶν, τοὺς τόπους τοὺς πετρώδεις. Κάτω ἀπὸ τὶς πέτρας φωληάζει, παραφυλᾷει, προφυλάγεται.

Ὁ καλύτερος μετὰς γιὰ τὴν ὀχία εἶνε τὰ τρακτικὰ καὶ ἰδίως τὰ ποτικὰ καὶ οἱ ἀρούρατοι. Δὲν περιφρονῶν ἐν τοῦτοις καὶ τὰ αἰγὰ τῶν σουλιῶν ποῦ ζήρουν τὶς φωνιές τους χαμηλά, σὲ θάμνους.

Παρὰ τὴν κρατούσαν γνώμην ἡ ὀχία δὲν ἐπιτίθει ἀδικαιότως σὲ καθεῖς περίστασι ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὅταν τὴν πατήσῃ κατὰ λάθος, ὅταν περάσῃς κοντὰ τῆς φωληῆς της ἢ ὅταν καταλάβει ὅτι πρόκειται νὰ τῆς κάμεισ κακό.

Στὴν Γαλλία τὸ νομαρχιακὸ συμβούλιον εἶχαν ὀρίσει ἄλλοτε χρηματικὸ βραβεῖα γιὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἐχιδνῶν. Προσέφεραν, δηλαδὴ, 50 φρ. γιὰ τὸ σκοτόμα ἐκάστης ὀχίας.

Ἐχθροὶ τῆς ὀχίας ἀσπονδοὶ εἶνε τὰ ὄρνεα, οἱ ἰέρακες, οἱ μοῦφοι, οἱ κίσσοες...

Ὁ Caillelet, μέλος τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας, διηγείται ὅτι εἶχε ἐκχυμῶσει ἀκανθόχοιρους διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν ὀρεων καὶ ἰδίω τῶν ἐχιδνῶν. Οἱ ἀκανθόχοιροι αὐτοὶ ἐφρονεῖσαν ἀμέσως ταῖς ὀχίας ποῦ συναντοῦσαν μὲ τ' ἀγκάθια τους, πέφτοντας ἀπάνω τους. Τοιοῦτοτρόπως ταῖς κατατρωποῦσαν, ταῖς ἐθανάτωναν καὶ κατοῦν ταῖς ἐτρωγαν! Ἡ ὀχία εἶνε ἐπίσης πρῶτης τάξεως φηγητὸ γιὰ τοὺς γάλλους καὶ τοὺς κοινούς.

Ὅταν ἡ ἐχιδνα θέλει νὰ δαγκάσῃ, συσπειροῦται καὶ ἐκτυλίσσει τὰ ἀποτόμως σάν ἐλατήριο, γιὰ νὰ μῆτιξ τὰ δόντια τῆς ἐπάνω σιαγόνος της στὴν σάκκα. Ταυτοχρόνως δὲ τὸ δηλητηριῶ τῆς χύνεται στὴν πλῆγη. Τὸ δάγκαμα τῆς ὀχίας διακρίνεται ἀπὸ τῶν ἄλλων φειδιῶν — τῶν ἀβλαβῶν ἰδίως — διότι ἀφίει δύο βαθεῖα κεντήματα, ἐνῶ τὰ ἄλλα καταλείπουν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὸν τύπον ὄλων τῶν δοντιῶν τῶν ἐπὶ τῆς σαρκός.

Γάλλος ἱατρός, τέλος, ἐφείρε προῦ ἔτων καὶ τὸν κατὰ τῶν δαγμάτων τῶν φειδιῶν ὀρόν. Ἡμεῖς ἐν τοῦτοις σὰς δίδομεν ἐδῶ προχειρὸς μερικὰς πρακτικὰς συμβουλὰς διὰ καθεῖς ἐνδεχόμενον: Ἐν ἡ περιπτώσει λοιπὸν σὰς δαγκάσῃ ἐχιδνα πρέπει ἀμέσως νὰ ἐπιδέσῃτε τὸ μέρος τοῦ δαγκαμάτος ὀλίγον ἐπάνω τῆς πλῆγῆς, μὲ ὀποιονδήποτε ἐπίδεσμο καὶ κυριῶς δι' ἐλαστικὸ τοιοῦτον.

Κατόπιν εἶτε δι' ἀραιμάζωος, εἶτε δι' ἀπομυζήσεως, εἶτε καὶ διὰ μέσης ἰσχυρῆς διὰ τῶν δακτυλῶν τὸ δηλητηριῶν φεύγει. Καὶ ἂν μείνει ἐλάχιστο στὴν πλῆγη ἐξουδετεροῦται δι' ἐπίδεσμον μοσευκῶν ὀρεων εἰς διάλυσιν χλωρινοῦ ὀρεων (1 ο) ἢ ἡ χρωμικοῦ ὀρεων ἢ ὑπερμαγγανόχου ποσάσιον.

Τὸ ποικίμο τῆς ὀχίας τὸ χρησιμοποιοῦν στὴν Ἑλλάδα γιὰ φυλαχτὸ. Λόγω ἐπίσης τῆς κακίας τοῦ φειδιῶ αὐτοῦ τὸ ὄνομα «ὀχία» εἶχε δοθῆ, ὅπως ξέρετε, καὶ εἰς τὰ μὴ καὶ τὸσον τρωσερὰ καὶ ἀξιολάτρευτα θῆλα καὶ ἰδίω στὶς πενθερές! ... Ἡ Εὐχ

